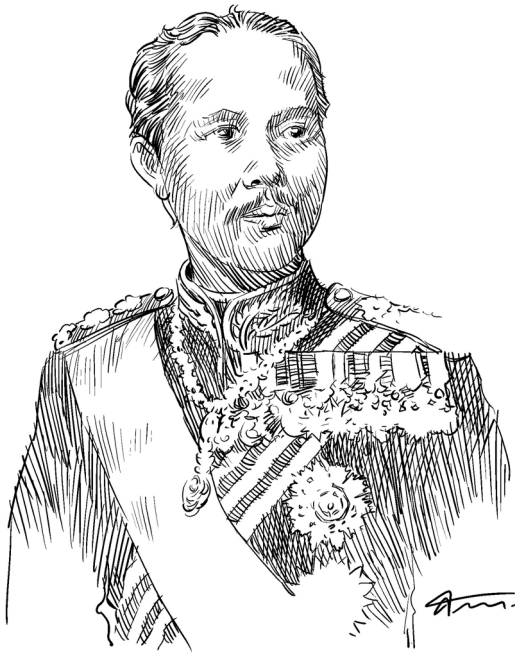

๑

กำเนิดคำ มิบ

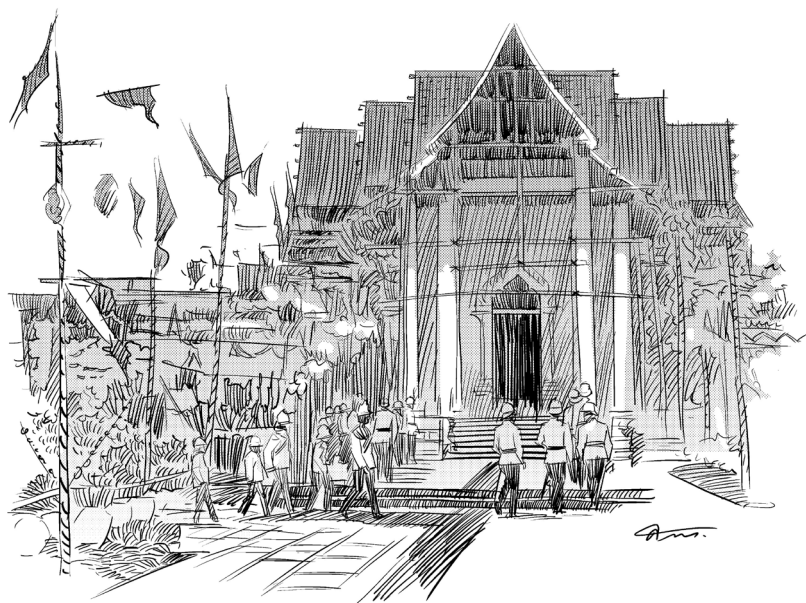

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕
วาดจากภาพเก่าในหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร
(ต่อไปจะย่อว่า หจข.)

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ได้ทรงเริ่มสร้างวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๒ ครั้นถึงเดือนธันวาคมปีรุ่งขึ้น คือ พ.ศ. ๒๔๔๓ มีการฉลองเสนาสนะคือที่อยู่ของพระ อันเพิ่งสร้างแล้วเสร็จ แห่พระสงฆ์สามเณรไปประจำวัด และฉลองพระพุทธรูปองค์หนึ่งที่ชื่อพระพุทธรูประสิทธิ์น้อย ถือเป็นงานใหญ่ มีการตกแต่งวัดวาอารามด้วยธงทิวปลิวไสว ตกแต่งรถม้า รถจักรยาน ที่ใช้แห่พระด้วยดอกไม้ ใบไม้งดงามตา แลดูคึกคักสนุกสนานยิ่งนัก

ยังที่ในบริเวณวัดก็โปรดเกล้าฯ ให้พระบรมวงศานุวงศ์ ข้าราชการ และราษฎรจัดหาเครื่องใช้สอย ของดื่ม ของกิน ตลอดจนของแปลกๆ ไปออกร้านขายกันมากมาย ถึงเวลากลางคืนมีมหรสพ โขน หนัง หุ่น เพลง ออกเล่น มีประทีปโคมไฟส่องแสงสว่างไสว ชวนให้ตื่นตาตื่นใจเป็นที่สุด งานออกร้านดังกล่าวนี้ พอถึงคราวจัดงานประจำปีในปีหลังๆ ก็ยังคงทำกันเรื่อยมา จนถึงสมัยรัชกาลที่ ๖ จึงเปลี่ยนไปทำที่อื่นบ้างตามความเหมาะสมของยุคสมัย

ระหว่างงานออกร้านปีหนึ่ง คือ พ.ศ. ๒๔๔๔ รัชกาลที่ ๕ โปรดเกล้าฯ ให้ออกหนังสือพิมพ์ประจำงานสนุกๆ ขึ้นมาฉบับหนึ่ง ลงพิมพ์คำเขียนสั้นๆ ชันๆ แหย่เข้าเรื่องโน้นบ้าง เรื่องนี้บ้าง ส่วนใหญ่ก็เป็นทีที่เข้าใจกันในแวดวงเจ้านาย ผู้ใกล้ชิดว่ากล่าวความถึงใคร ด้วยเหตุอันใด บางคำบางเรื่องคนสมัยนี้อ่านไม่เข้าใจเลยก็มี เพราะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์

รัชกาลที่ ๕ เสด็จไปงานวัดเบญจมบพิตร วาดจากหนังสือ ประชุมสมุดภาพ
สำคัญในประวัติศาสตร์ เล่ม ๑

ยุคนั้นด้วย

หนังสือพิมพ์ที่กล่าวถึงเมื่อสักครู่นี้ มีชื่อว่า หนังสือพิมพ์
มิป วันหนึ่งออกตั้งหลายคราว เช่น ออกตอนบ่าย ๒ โมงบ้าง
๓ โมงบ้าง แล้วไปออก ๕ โมงเย็น หรือไปออกตอน ๓ หุ่มนึก
แต่เรื่องนี้ไม่ยากเย็นแก่คนเรียงพิมพ์สักเท่าใด เพราะออก
ทีละหน้า

เมื่อ หนังสือพิมพ์มิป ออกมาแล้ว ผู้คนก็โจษถามกัน
วนวายว่า มิป แปลว่าอะไร เพราะไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน บ้าง
ก็พยายามเทียบหาคำแปลจากในภาษามคธ บ้างก็เที่ยวหา

เหล่าเจ้านายขุนนางและผู้คนต่างสนใจอ่าน หนังสือพิมพ์มิบ กันอย่างสนุกสนาน

คำแปลจากในภาษาอังกฤษ เยอร์มัน แต่ลงท้ายก็หงุดหงิดจนใจ
ไปเสียแทบทุกรายที่สุด มีอยู่คนหนึ่ง ทายว่า มิบ คือคำที่คิดขึ้น
ไม่ให้ใครแปลได้ถูก อีกคนหนึ่งว่า มิบ แปลว่า แปลไม่ออก ปวดหัว
กันใหญ่

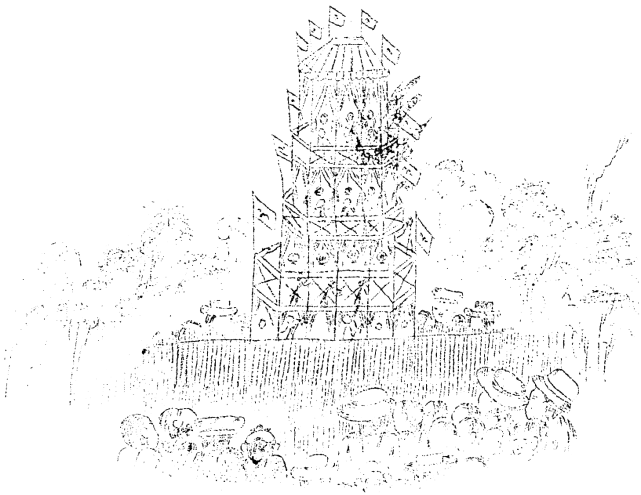
คำว่า มิบ ไม่มีคำเฉลย

ใครอยากรู้ว่า หนังสือพิมพ์มิบ เจ้าปัญหามีหน้าตา
อย่างไร ต้องไปหาอ่านในหอสมุดแห่งชาติ ส่วน นิทานมิบ ไม่ต้อง
ไปหาอ่านที่ไหน อยู่ในหนังสือเล่มนี้แล้ว

นิทานมิบ ก็แปลว่า มิบ มิบ เหมือน หนังสือพิมพ์มิบ
วันหลังจะหาเรื่องมิบ มิบ มาให้อ่านอีก เรียกว่า นิทานมิบ

หนังสือพิมพ์พิมพ์

๒๕๐๔๐

ฉบับที่ ๓๓๓ วันที่ ๒๕ ธันวาคม ร, ศ, ๑๒๐ เวลา ๒ ชั่วโมง
ไซ่สิงห์

เมื่อไฟไหม้บน หอสูงกลางเขาวงกตนั้น ได้ขึ้นเขาถือกันว่า ถูก
หลานสิงห์ล้านคงเดช ไม่ทิ้งเชื้อสายน้ำขมจริงๆ กำเนิดของห้ ไม่ใช่
มีใช้ก็จริง แต่มักดูเหมือนมีใช้กับห้องอยู่เสมอๆ ไม่น่ากักน้อย
ตัวกันไป บางทีถ้าได้ ไซ่ออกไป ในดิน ในป่า ในอะไร เป็นทรายเสีย
ใจแล้ว จะหายได้หะกรรม!!

—๕๕๕๕๕๕—

ข่าว การ เล่น

ได้ทราบข่าวว่า ภาพวิทยุเล่นให้คนดู ในสองเวลามาแล้วนี้ คน
พวกดูชื่อตัวไป มาก เห็นจะมีถ้าไร กว่าว่าอื่น หวังไปผู้ซึ่งข่าวของ
หนังสือพิมพ์พิมพ์ ได้ ไปกระประมาณดู นับทวนไป ทวน มา หาย หน
หลายครั้ง ไม่ถ้วน จำได้แต่ว่าเสด็จอยู่สามเท่านั้น

หนังสือพิมพ์พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๔๔ หอ้งไมโครฟิล์ม หอสมุดแห่งชาติ นสพ. มิบ น. ๑๕

๒

ลูกช้างกินนมคน

ลูกช้างก็ซึ้งวงขึ้นพาดป่า อ้าปากดูดนมนางสุกเหมือนอย่างเด็ก วาดจากภาพเก่า
ใน หจข.

แม่ไก่ไม่มีนม เวลาลูกหิว แม่ไก่ก็พาไปคุ้ยเขี่ยดินหา
หนอนหาแมลงให้กิน

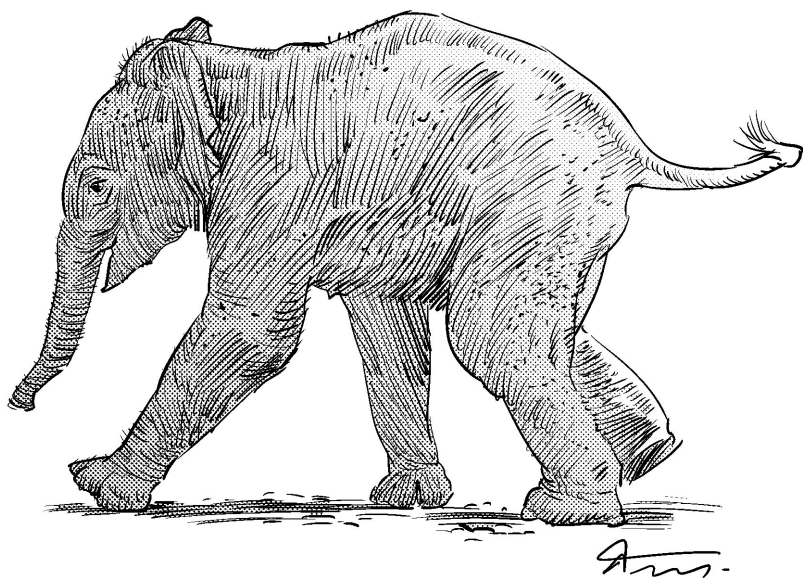
แม่แมว แม่หมู มีนม เวลาลูกแมว ลูกหมูหิว แม่แมว
แม่หมู ก็ล้มตัวลงนอนให้ลูกดูดนมกิน

แม่ช้างมีนมไหม แม่ช้างก็มีนมเหมือนกัน นมแม่ช้าง
อยู่ตรงไหน หลายคนจะไม่ได้ด้วยไม่ได้สังเกต นมช้างอยู่ที่ตรง
โคนขาหน้าของมันนั่นเอง ต้องสังเกตดีๆ จึงจะเห็น

ลูกช้างตัวหนึ่งกำพร้าแม่แต่ยังเล็ก เดินโซซัดโซเซอยู่ใน
ป่าลำพังตัวเดียว ไม่มีนมแม่ให้ดูดกิน ชายชาวเมืองตาก
คนหนึ่งไปพบเข้า มีความสงสารด้วยเห็นว่า ถ้าทิ้งไว้อย่างนั้น
ลูกช้างก็คงจะอดตายแน่ จึงชวนเพื่อนที่ไปด้วยกัน ช่วยกันเอา
เชือกผูกคอลูกช้างจูงพามายบ้าน วานให้เมียที่ชื่อนางสูกช่วยเลี้ยง
ด้วย ให้กินน้ำข้าวต่างนมด้วยกันกับกล้วยและหญ้าอ่อน

เวลานั้นนางสูกกำลังมีลูกอ่อน แต่นางสูกก็รับเลี้ยง
ลูกช้างเพราะมีความเวทนา ถึงวันรุ่งขึ้น นางสูกเห็นลูกช้างกินน้ำ
ข้าวแล้วยังร้องอยู่ นึกว่าคงหิวนม จึงรีดนมตนเองใส่ขามส่ง
ให้ ลูกช้างได้กินน้ำนมคนก็ติดใจ แต่ไหนๆ ยากกินเมื่อใด
ก็เข้าไปเคล้าเคลียประจบกินเสมอ นางสูกเอ็นดูเลยรีดนมให้กิน
ทุกวัน

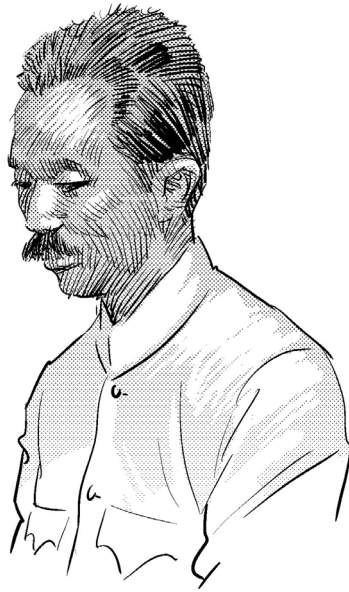
วันหนึ่ง นางสูกอุ้มลูกของตนกินนมอยู่ ลูกช้างหิว มา
ขอกินนมบ้าง จะรีดนมให้เต็มนั้นก็ไม่ได้ มือไม่ว่าง จึงลอง
แอบนอกออกไปให้ลูกช้างดูด ลูกช้างก็ซุงวงขึ้นพาดบ่าอ้าปาก

ลูกช้างวัยยังไม่หย่านม

เข้าดูตมนางสูกเหมือนอย่างเด็ก แต่นั้นแมสูกก็ยังมีความรัก
ยอมให้ดูตมกินจากเต้าด้วยเสมอ ส่วนลูกช้างก็ติดแม่นม
เหมือนเด็กติดแม่ แม่เวลานอนก็เข้าไปนอนด้วยที่ในโรง แต่
ลูกช้างนอนที่พื้นดิน เอาจวงพาดให้ถูกตัวแม่ไว้ที่แห่งใดแห่ง
หนึ่งเสมอ จนพวกบ้านใกล้เคียงพากันชมชอบมาช่วยกัน
เลี้ยงและเล่นกับลูกช้างนั้นกระทั่งคุ้นเคยกันสนิท

วันหนึ่ง เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย คือ สมเด็จฯ กรม
พระยาดำรงราชานุภาพ เสด็จขึ้นไปตรวจราชการที่เมืองตาก
ได้ยินว่าช้างกินนมคน มีพระประสงค์จะทอดพระเนตรจึงหา

สมเด็จพระยาตำรงราชานุภาพ

ลูกช้างและคนเลี้ยงมาดู ก็เห็นจริงดังว่า ทรงเห็นเป็นการประหลาด ไม่เคยมีมาก่อน จึงสั่งให้พาลงมาถวายพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทอดพระเนตรที่กรุงเทพฯ เผลอญมาถึงเมื่อกลางเดือนอ้าย คือเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๔๖ ใกล้กับงานประจำปีที่วัดเบญจมบพิตร เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทอดพระเนตรแล้ว สมเด็จพระยาตำรงราชานุภาพ ก็มีรับสั่งให้พาลูกช้างไปกั้นม่านให้คนดูในงานออกเรือนที่วัดเบญจมบพิตร เก็บเงินค่าดูบ้างตามธรรมเนียม กับพระองค์เองทรงขายรูปถ่ายลูกช้างกินนมคน ให้มหาชนได้ซื้อไปดูเป็น

ที่ระลึกด้วย

ครั้งนั้น พ่อเลี้ยงกับแม่เลี้ยงของลูกจ้างเมืองตากตามลงมาดูแลลูกจ้าง พอเสร็จงานนัยว่าเขาได้เงินกลับขึ้นไปไม่น้อย ได้ยินว่าเมื่อกลับไปถึงเมืองตากแล้ว ก็เลี้ยงดูลูกจ้างตัวนั้นให้วิ่งเล่นอยู่กับลูกของตนที่บ้าน จนเติบโตขึ้นก็ฝึกหัดให้ทำงานต่อไป เป็นอันลูกจ้างได้ทดแทนบุญคุณพ่อแม่ของมันอย่างน่าชมเชย เรื่องนี้ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาบำราบปรปักษ์ ทรงเล่าไว้ในหนังสือ นิทานโบราณคดี เรื่องที่ ๒๐ ส่วนรูปถ่ายลูกจ้างรับประทานนมคน ก็ยังคงมีให้เห็นอยู่บ้าง ช้างนี้เป็นสัตว์แสนรู้จริงๆ

เมืองไทย

เมืองไทย	ใหญ่อุดม
ดินดีสม	เป็นนาสวน
เพื่อนรัก	เราชักชวน
ร่วมช่วยกัน	มุ่งหมั่นทำ
วิชา	ต้องหาไว้
เป็นหลักได้	ให้ช่วยนำ
ให้รู้	สู่ทางจำ
ค้นคว้าไป	ให้มากมาย
ช่วยกัน	อย่างแข็งขัน
ด้วยลำแข้ง	และร่างกาย
ทำไป	ไม่เสียดาย
แม้อาบเหงื่อ	เมื่อทำงาน
ดังนี้	มั่งมีแท้
ร่วมเย็นแน่น	หาไหนปาน
โลกเขา	คงเล่าขาน
ถิ่นไทยนี้	ดีงามเอย

จากหนังสือ แบบเรียนเร็วใหม่ เล่ม ๑ ตอนกลาง

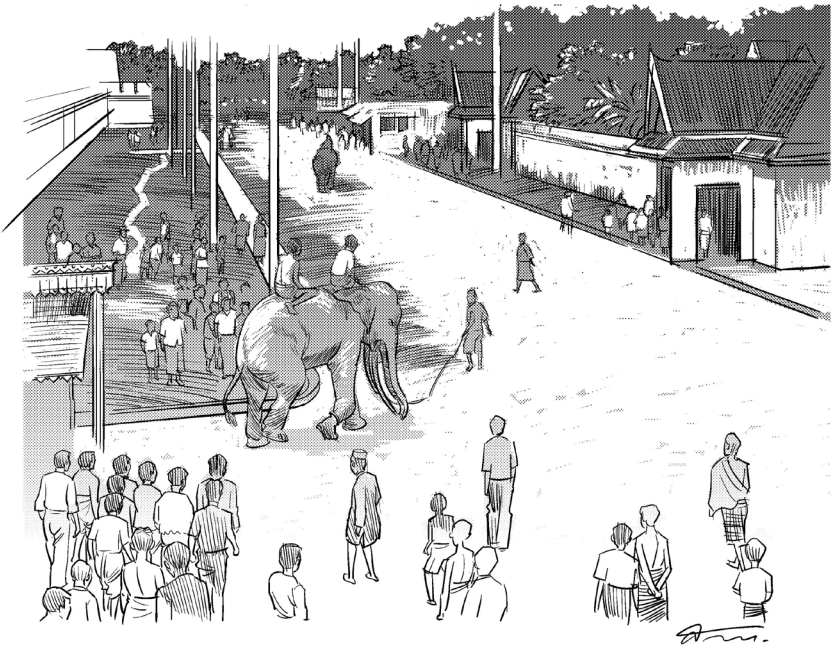
เมืองไทย

๓

หมองตายเพราะช้าง

ช้างไปอาบน้ำที่ท่าพระ (ซ้ายมือ) วาดจากภาพเก่าใน หจข.

ยังมีแขกกลิ้งค์คนหนึ่งมีอาชีพเป็นหมองู เที้ยวเอาจูเห่าไปตระเวนเล่นหากินเสมอมา วันหนึ่งตาแขกกลิ้งค์ (เรียกแขกที่มาจากแถบอินเดียใต้ มีผิวดำว่าแขกกลิ้งค์ เดิมหมายถึงแขกอินเดียที่มาจากแคว้นกลิงคราชฐร์) เอาจูเห่าใส่ช่องออกไปแสดงเช่นเคย จำเพาะวันนั้นแขกไปเล่นที่โนวัง ไปถึงก็หยุดนั่งอยู่ริมถนนที่คนสัญจรไปมา ในขณะนั้นความชังคนหนึ่งซึ่งพาลายผ่านมา จะพาเจ้าพลายที่ชื่อพลายสักไปอาบนํ้าตรงท่าพระ คือที่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา นายความเห็นแขกนั่งอยู่กับอกออกไปว่า หลีกไป หลีกไป ช้างจะแทงเอา ตาแขกกลิ้งค์ได้ฟัง แทนที่จะเชื่อถ้อย่ายที่ไปเสีย กลับดื้อไม่หลีก พลายสักเป็นช้างดุ พอเดินมาเห็นเจ้าแขกตัวดำขวางทางเข้าความไม่ทันทำอะไรได้ พลายสักก็ใช้งาแทงเอาที่เข้ตันของแขกหมองูจนถึงแก่ความตาย คำโบราณที่ว่าหมองูตายเพราะงูจึงไม่ถูกต้องเสมอไป เพราะเจ้าพลายสักกับตาแขกกลิ้งค์มาล้มล้างเสีย

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อสมัยรัชกาลที่ ๕

เรียบเรียงจากหนังสือพิมพ์ *สยามไสมย* ของหมอสมิธ เล่ม ๓ หน้า ๓๑๓ จ.ศ. ๑๒๔๖ เท่ากับ พ.ศ. ๒๔๒๗

คลองนายกุหลาบ

เมื่อคลองนายกุหลาบ มารดาจึงพาลงเรือกลับบ้าน เกิดเหตุไม่คาดฝัน นกแร้ง
บินโผล่มาจับที่กราบเรือ สักพักจึงบินหนีไป

เมื่อครั้งรัชกาลที่ ๓ พ.ศ. ๒๓๗๗ หรือราว ๑๘๐ ปีก่อนโน้น หญิงคนหนึ่งชื่อ ตรุษ เป็นเชื้อสายพระทูกขราชบุรี เมือง นครราชสีมา ได้ไปคุมบ่าวไพร่ผู้คนให้ทำนาที่บ้านบางพรหม ใกล้เคียงกับวัดประดู่ ธนบุรี เมื่อไปคุมคนนั้น นางกำลังใกล้คลอด เต็มที ครั้นถึงวันตรุษ เดือน ๔ แรม ๑๔ ค่ำ ปีมะเมีย ตรงกับ วันจันทร์ นางก็คลอดบุตรชายออกมา ณ โรงนาที่ไปทำการ

เมื่อคลอดบุตรแล้ว ผู้เป็นมารดาจึงพาทารกลงเรือ ชะล่า ซึ่งเป็นเรือท้องแบนสำหรับแล่นในน้ำตื้นได้ กลับไปบ้าน ให้ทารกนอนตรงกลางลำเรือ มารดาอยู่ไฟที่ข้างท้าย มีบ่าวไพร่พายมาด้วยกันหลายคน

ขณะเรือพายมายังไม่ทันถึงบ้าน ก็เกิดเหตุไม่คาดฝัน มีนกแร้งตัวหนึ่งบินโฉบลงมาจับที่กราบเรือชะล่า จำเพาะเอา ตรงเบาะทารก แร้งนั้นก้มศีรษะลงมาดมๆ ที่ตัวทารก บรรดาทุกคนในเรือต่างพากันตกตะลึงนั่งอึ้งมิรู้จะทำประการใด ข้างมารดาก็ได้แต่เจริญพทุทธคุณ ขอกุศลจงบันดาลให้ทารก รอดพ้นจากอันตราย ครั้นนางสวดยังมีทันจะจบบทลง นกแร้งก็บินลี้ไป

การทั้งหมดทราบถึงหมู่ญาติพี่น้องของท่านตรุษ ต่างลงความเห็นพร้อมกันว่า

“ทารกนั้นเป็นบุตรอุปาทวี แต่พาศนา* บิดามารดา

*วาสนา

พระองค์เจ้าหญิงกนิรี วาดจากภาพเก่าใน หจข.

สาขาคณาญาติเลี้ยงไม่ได้เป็นแน่ เว้นเสียแต่ท่านผู้มีวาสนา*
บรรดาศักดิ์สูง จึงจะเลี้ยงได้”

เมื่อคิดเห็นตกลงปลงใจพร้อมกัน และฝ่ายญาติที่เป็น
ชาววังคิดหาเจ้านายที่จะรับอุปการะทารกได้แล้ว ท่านตรุษก็
พาบุตรชายอันตั้งชื่อว่า กุหลาบ ไปทูลเกล้าถวายพระเจ้า
ลูกเธอ พระองค์เจ้าหญิงกนิรี พระราชธิดาในรัชกาลที่ ๓ ท่านก็

*วาสนา

ทรงรับไว้เป็นบุตรบุญธรรมโดยเต็มพระทัย ด้วยมีพระประสงค์
จะทรงเลี้ยงไว้บวชเป็นการกุศล ได้ทรงจัดหาข้าหลวง แม่นม
มาดูแลทารกเป็นอย่างดี กระทั่งเติบโตขึ้นก็ทรงให้ไปเรียน
เขียนอ่านทั้งภาษาไทยและขอม พาไปถวายตัวเป็นมหาดเล็ก
กระทั่งเป็นเจ้าภาพบวชนายกุลหลาบ จัดหาครุฑรอง และมอบ
ข้าวของต่างๆ ให้เนื่องๆ ไปจนนายกุลหลาบมีลูกมีเต้าสืบลูก
สืบหลานต่อมา

ข้างนายกุลหลาบก็มีความสำนึกในพระกรุณายิ่งนัก ได้
ตั้งใจสนองพระเดชพระคุณพระองค์เจ้ากินรีเต็มกำลังสามารถ
ไม่คิดลืมนบุญคุณ ที่สุดท้ายก็ได้จำเริญทั้งทางราชการและส่วนตัว
ได้ไปเห็นโลกกว้างต่างทวีป ต่างบ้านต่างเมือง กับยังมีความ
อุตสาหะขวนขวายไขว่คว้าหาความรู้ สืบเสาะตำรับตำรา
อ่านมากมาย แล้วพิมพ์ความรู้ออกเผยแพร่แก่มหาชน จนได้
ชื่อว่าเป็นนักปราชญ์ผู้หนึ่งในสมัยรัชกาลที่ ๕

นิทานนี้ได้จากหนังสือที่นายกุลหลาบเขียนเล่าไว้เองแต่เมื่อก่อนตายหลาย
ปี เดียวนี้ไม่เห็นมีในหอสมุดใด นอกจากห้องสมุดใหญ่ของจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย เป็นหนังสือเก่าหายากเหลือเกิน ชื่อ *ประวัติลำดับวงศ์ตระกูล*
ก.ศ.ร. กุลหลาบ

๕ หนังสือ

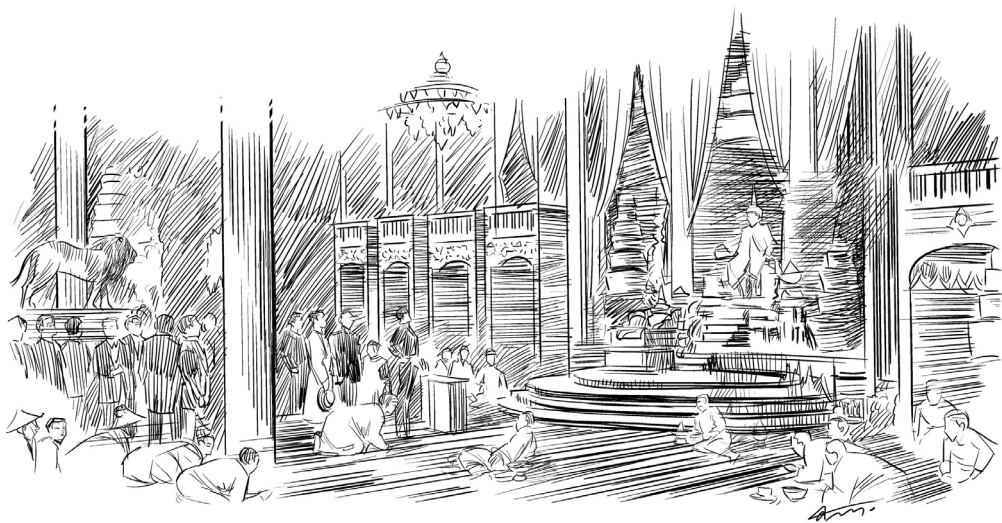
พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔

คำว่า ราชสีห์ เป็นคำเก่า ถ้าจะใช้ตามคำที่เราเรียกกัน
ในปัจจุบันก็ต้องเป็น สิงโต ทั้งสองคำนี้หมายถึงสัตว์สี่เท้าที่
ฝรั่งเรียกว่าไลออนเหมือนกัน

มีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาแต่โบราณว่า ครึ่งหนึ่งพระเจ้า
แผ่นดินไทยพระองค์หนึ่ง พระนามว่าไรไม่ปรากฏ ทรงทราบเรื่อง
จากตำราของพวกพราหมณ์มาว่า แท่นที่ประทับนั้น หากจะให้
เป็นมงคลแล้วควรปูลาดด้วยหนังราชสีห์หรือหนังสิงโต ทรงอยาก
ได้หนังราชสีห์มาปูพระที่นั่ง เพื่อเสริมพระบารมีเป็นกำลัง จึงทรง
ประกาศว่า ใครหาหนังราชสีห์มาได้จะให้รางวัลอย่างงาม

อันราชสีห์นั้นเป็นสัตว์ที่มีอยู่ทางทวีปแอฟริกาอันไกล
โพ้น ยากนักที่คนไทยจะไปถึง หากจะไปก็ต้องลงเรือสำเภา
แล่นออกทะเลไปทางเกาะลังกา แล้วแล่นต่อไปอีกหลายวัน
หลายคืนเหมือนจะไม่รู้จบรู้อัน ระหว่างทางก็เต็มไปด้วยคลื่น
ลมพายุร้ายและภัยอันตรายทั้งหลาย หากเคราะห์ร้ายเรือแตก
ก็อาจตกเป็นเหยื่อแก่ฝูงปลาเสียก็ได้ เพราะฉะนั้น หากใครจะ
ต้องไปไหนไกลถึงเช่นนี้แล้ว ก็ต้องเอาดอกไม้ธูปเทียนไป
เที๋ยรำลาพ่อแม่พี่น้องและใครๆ ทุกคนที่รู้จักนับถือทั้งหมด
เสียก่อน เนื่องจากไม่แน่ใจว่าไปแล้วจะมีชีวิตรอดกลับมาได้
อีกหรือไม่

เมื่อพระเจ้าแผ่นดินทรงประกาศหาผู้อาสาไปเอาหนัง
ราชสีห์แล้ว ต่อมาก็มีชายผู้กล้าหาญคนหนึ่งมาขอรับอาสา
พระเจ้าแผ่นดินจึงทรงตั้งนามให้เขาว่า ขุนสิงหลสาคร และ

คณะทูตฝรั่งเศสเข้าเฝ้า รัชกาลที่ ๔ มีราชสีห์สดัฟฟี (ซ้ายมือ) มาด้วย วาดจากหนังสือ สมุดภาพเหตุการณ์สำคัญของกรุงรัตนโกสินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๕

พระราชทานทุนรอนให้เป็นเสบียงเลี้ยงตัวไปจำนวนหนึ่ง จากนั้นขุนสิงหลสาครก็ร่ำลาผู้ใหญ่ผู้น้อยทุกคนลงเรือสำเภาฝาคลื่นลงมลายูไป

เวลาผ่านไป ผ่านไป หลังจากเดินทางมาไกลแสนไกลแล้ว วันหนึ่งเรือก็เกิดเสียที่ระหว่างทาง ขุนสิงหลสาครสามารถพาตัวขึ้นบกได้ จากนั้นเขาก็พลัดเข้าไปในป่าแห่งหนึ่ง

ณ ป่าแห่งนั้นเอง เขาได้บังเอิญพบราชสีห์ตัวหนึ่งนอนตายอยู่ จึงถือหนังราชสีห์นั้นมาทั้งตัว เมื่อเดินทางผ่านบ้านผ่านเมืองไหนก็ตัดหนังราชสีห์แลกละเลียงกินยังชีพมาบ้าง เพราะเลียงเค็มร่อยหรอหมดไปแล้ว กระทั่งที่สุตขุณสิงหลสาครก็ได้พบเรือโดยสารเข้า จึงขอโดยสารมาจนถึงเมืองกำปอด ประเทศเขมร แล้วเดินบกผ่านเข้าเมืองโคราชของไทย ภายหลังเมืองนี้ได้รับพระราชทานนามว่าเมืองนครราชสีมา แล้วเปลี่ยนมาเป็นนครราชสีมาในปัจจุบัน

เมื่อขุนสิงหลสาครมาถึงเมืองหลวง เขาได้ถวายหนังราชสีห์แด่พระเจ้าแผ่นดิน ได้รางวัลเป็นอันมาก หนังราชสีห์นั้น พระเจ้าแผ่นดินทรงเก็บไว้ใช้ปูแท่นที่ประทับเวลามีพิธีมงคลสำคัญ พระเจ้าแผ่นดินองค์หลังๆ ก็ทรงใช้ต่อเป็นธรรมเนียมสืบมา แต่ภายหลังหนังราชสีห์ก็หายสาบสูญไปจนไม่มีเหลือ

ในสมัยรัชกาลที่ ๔ ไทยเรามีความสัมพันธ์ติดต่อกับฝรั่งคล่องขึ้น รัชกาลที่ ๔ ทรงทราบเรื่องหนังราชสีห์ ทรงใคร่ได้หนังราชสีห์มาปูแท่นที่ประทับเหมือนเรื่องเมื่อครั้งโบราณโน้น จึงทรงขอให้พวกฝรั่งเศษซึ่งมีอำนาจมากในสมัยนั้นได้ช่วยหาหนังราชสีห์ส่งมาให้ ทางฝรั่งเศษทราบความก็ยินดีรับสนองพระราชประสงค์ ไม่ช้าก็ได้หนังราชสีห์มาถวายผืนหนึ่งเท่านั้นยังไม่พอ เขายังส่งราชสีห์ตัวผู้ทั้งตัวมาถวายด้วย แต่ราชสีห์หรือสิงโตที่ว่านี้ เขาไม่สะดวกที่จะส่งแบบเป็นๆ มา จึง

ส่งชนิดตายแล้ว แต่ฉีดยาทำแห้งยัดสำลี (สตัฟฟ์) มาให้แทน
ทั้งสองอย่าง เข้ามาถึงเมืองไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๖ เฉพาะ
ตัวราชสีห์นั้น รัชกาลที่ ๔ ทรงเคยนำไปตั้งแสดงในงานทำบุญอัฐิ
(กระดูก) เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ให้มหาชนได้เห็นโดยถ้วนหน้ากัน
แต่เดี๋ยวนี้ราชสีห์นั้นจะไปเก็บอยู่ที่ไหนหรือไม่ ไม่ทราบ

เรียบเรียงจากพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๔ เรื่อง “หนังสือ
วชิรญาณวิเศษ เล่ม ๒ และหนังสือ พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์
รัชกาลที่ ๔

วัดโบสถ์

วัดเอยวัดโบสถ์	มีต้นโตนดอยู่เจ็ดต้น
เจ้าขุนทองไปปล้น	ปานจะหนีไม่เห็นมา
คดข้าวออกใส่ห่อ	จะถ่อเรือออกไปหา
เขาก็เล่าลือมา	ว่าเจ้าขุนทองตายแล้ว
เหลือแต่กระดุกแก้ว	เมียรักจะไปปลง
ขุนศรีจะถือฉัตร	ยกกระบัตร์จะถือธง
ถือท้ายเรือหงส์	ปลงศพเจ้าพ่อนา

เพลงกล่อมเด็กโบราณ คัดจากหนังสือ บทกลอนกล่อมเด็ก บท
ปลอบเด็ก และบทเด็กเล่น

